

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2917/2021
11.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров, Бранке Дражић, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца Акционарско друштво за ваздушни саобраћај AIR SERBIA, Београд, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5712/20 од 23.09.2020. године, у седници одржаној дана 11.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5712/20 од 23.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против Апелационог суда у Београду Гж 5712/20 од 23.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5712/20 од 23.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 20235/19 од 02.03.2020. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 2.659.779,20 динара са законском затезном каматом почев од 07.05.2019. године до исплате и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.190,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у

интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Испитујући испуњеност услова за оцену о дозвољености ревизије у смислу члана 404. ЗПП, Врховни суд је закључио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

У овој правној ствари правноснажном пресудом је тужена обавезана да тужиоцу накнади штету јер после завршеног програма стручног усавршавања у иностранству, на које је упућена од стране тужиоца као послодавца, уз закључени анекс уговора о раду, није у радном односу код тужиоца остала још најмање три године, како је било уговорено, већ јој је радни однос код тужиоца престао на лични захтев пре истека периода обавезивања. Тужена као страна одговорна за неиспуњење уговорене обавезе, дужна је да тужиоцу накнади тражени износ накнаде, у висини утврђеној у складу са анексом уговора закљученим при упућивању на стручно оспособљавање и усавршавање у иностранство, у којем је јасно наведено у којем се статусу тужиља налази током трајања упућивања и са каквим правима, те колико износе трошкови похађања програма обуке и у којим случајевима ће запослена бити одговорна за повраћај послодавцу укупног износа насталих трошкова програма односно сразмерно периоду преосталом до истека периода обавезивања да остане у радном односу код послодавца. У конкретном случају, нема места позивању тужене у ревизији на одлуку Уставног суда РС I Уо 21/2018 од 18.10.2018. године, имајући у виду да се у овој парници спорним не јавља питање зараде коју је тужиља остваривала током трајања обуке, већ обавезе да тужиоцу накнади штету према уговореним параметрима у односу на износ трошкова похађања Програма обуке, који је наведен у закљученом анексу уговора и у основаном делу представља предмет овог спора.

Имајући у виду разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, као и наводе изнете у ревизији, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Наводи ревизије који се односе на утврђено чињенично стање, не могу се узети у разматрање, јер то нису разлози ни за редовну ревизију, према члану 407. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Такође, разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 09.05.2019. године. Вредност предмета спора износи 2.659.779,20 динара, што одговара динарској противвредности 22.537 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору чија вредност не прелази цензус прописан одредбом члана 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд оценио да је ревизија тужене недозвољена.

У складу са изнетим, на основу члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић